

казка имъ говори за дивно хубавитѣ имъ дни въ златна младостъ, за не сбжднвити мечти и кпонежи, за тайнитѣ на човѣшкия блѣнѣ. . .

„Гергьовденска приказка“ е апотеозъ на нашия легендаренъ Балканъ, въ дебритѣ на който и днесъ още трепти и сияе легендата за вѣрата въ силата и предупредѣлението на народния духъ, съ неговитѣ и тжжни, страшни повѣрия за Георгьовденъ. Тая повестъ е единъ пречудноватъ химнъ на любовта, която съ своята демонична хипноза е запоила две очи подиръ скитникъ незнаенъ и друговѣрецъ мечкарь.

Въ „Блуждаючи огньове“ трепти пламъка на огъня на щастieto, който виждатъ само щастливитѣ въ живота въ късенъ следполунощенъ часъ срещу Три Светители. Тая повестъ ни разкрива трагизма на тъмната народна душа, която въ кръвта си носи дълбокото религиозно съмнение, че е голѣмъ грѣхъ да се въплоти божественъ образъ въ образъ смъртенъ. И когато вижда, какъ изкуството превръща познати образи въ божествени, тогава тъмната народна маса кипва, надига се като побѣдна вълна, която унншожава всичко предъ себе си, защото знае, че само Богъ може да направи чудеса, и да твори равни на себе си. . .

„Джбенски легенди“ сж сказания за народни повѣрия, които идватъ съ моцитѣ предъ св. Макавей, когато илюзията каца отъ сърдце на сърдце съ невнятенъ шепотъ: За Гута Самодива, която влюбена въ смъртенъ чезне отъ любовта му. За самодивското игрище, въ което никой не смѣе да стѣпи, че самодивскиятъ гнѣвъ е гнѣвъ безмѣренъ и заканитѣ до девето колѣно преследнатъ. За русалкитѣ, които срещу Георгьовденъ изхвъркватъ изъ Каябашкото езеро и кацатъ по влюбенитѣ сърца. И за оная кървава червена роза, израснала напоена отъ кръвта на влюбеното сърдце, понесло се къмъ слънчевитѣ простори. . .

И въ тия си повести Иванъ Кироловъ се откроява предъ насъ такъвъ, какъвто го знаемъ — апологетъ на бита.

Четейки тия му творби ние виждаме идиличната страна на българския народенъ битъ, усѣщаме дъха на доброто старо време, когато въ старинната бащина къща се е събрала цѣлата голѣма бащина че-